

vil i hvert Fald paa et stort Antal af vore vigtigste Udgiftskonti blive en Bevægelse nedad.

Men man maa selvfølgelig ikke glemme, at der er en stor Del Udgifter paa Tillægsbevillingsloven, som vi med Sikkerhed kan regne med, nemlig alle de Udgifter, som er en Følge af midlertidige Love, idet disses finansielle Resultater naturligvis ikke har kunnet opføres paa Finanslovsforslaget. Dertil kommer endnu ikke vedtaget Lovforslag, som man med ret stor Sikkerhed kan regne med vil blive vedtagne — Sygekasseloven, Invalideloven, Fattigloven hører under denne Kategori. Desuden er der de betydelige Beløb, der vil være at udrede til Arbejdsløshedsunderstøttelser. Hvor meget de vil andrage efter den midlertidige Lov, vi lever under, og hvis Gyldighed jo nu forlænges til Efteraaret, er det selvfølgelig umuligt at sige. Indenrigsministeren har i dette høje Ting gjort Rede for de Erfaringer, man i den foregaaende Tid har gjort, og ganske vist vil Udgifterne ikke løbe saa højt op som paa tidligere Arbejdsløshedsunderstøttelseslove, men alligevel vil de andrage meget betydelige Beløb. Hvorledes det i øvrigt vil stille sig hermed er jo ogsaa ganske afhængigt af Konjunkturerne. Dernæst kommer de betydelige Udgifter, der vil være at afholde til Boligforanstaltninger, Statstilskud til Bygninger under Boligloven, Laan til Bygninger, og ligeledes de Foranstaltninger, som Jordlovene vil medføre. Endelig har vi en Rest af den nugældende Kornlov tilbage, som ganske vist for det Finansaar, der her er Tale om, vil give meget væsentlig ringere Udgifter end for indeværende Finansaar, men vi maa dog regne med en Restudgift paa en 12—14 Mill. Kr. Det bliver alt sammen ret betydelige Beløb, som vi er sikre paa at genfinde paa Tillægsbevillingsloven, men, som sagt, derimod staar de Udsigter til en Formindskelse, som følger af de Forhold, jeg for et Øjeblik siden paapegede.

Alt i alt er saaledes Udsigterne for det kommende Finansaar ikke absolut mistrøstende, om end de paa ingen Maade er bedre, end at der maa iagttages stor Varsomhed med Hensyn til nye Udgifter, og saavel Regering som Rigsdag maa være betænkte paa at indføre Besparelser overalt, hvor det kan ske; det gælder da navnlig for de forskellige Statsvirksomheder. Det er et Hovedpunkt i al vor Økonomi, at disse Statsvirksomheder kan bringes til at bære sig. Dernæst er det allerede ganske klart, at Finanserne ikke

vil tillade, at der vedtages en ny Kornlov, naar den nuværendes Gyldighed udløber; det vil være ganske umuligt for Finanserne at bære en saadan. I det hele maa vi være klare over, at kostbare ekstraordinære Love udover dem, vi har, er der paa ingen Maade Raad til, og vi maa søge; saa snart det paa nogen Maade er muligt, at formindske Udgifterne ogsaa efter de Love, vi har. Men gør vi dette, er der rimelig Udsigt — man kan ingenlunde sige Sikkerhed for, men en rimelig Udsigt til, at Finansaaret 1921—22 kunde ende med Balance. Men — det maa jeg atter og atter gentage — alt beror paa Konjunkturerne. Desværre er Forholdene endnu saa svævende, saa usikre, at intet Menneske vil kunne overskue, hvorhen de kan føre os. De sidste Vedtagelser i Forhandlingerne mellem de allierede Magter og Tyskland aabner Udsigt til store Vanskeligheder, ogsaa for vort Vedkommende. Hvis den 50 pCts Ekstraafgift paa tyske Varer, der indføres til de allierede Lande, gennemføres, hvad der er Udsigt til, i alt Fald for de vigtigste Landes Vedkommende, er det noget, der vil øve stærk Indvirkning ogsaa paa vore Forhold paa mange forskellige Maader. Disse Forhold følger Regeringen selvfølgelig med den største Opmærksomhed.

Jeg skal med disse Ord anbefale Finanslovsforslaget til det høje Tings hurtige Behandling og Vedtagelse og beder om, at man paa Grund af de særlige og vanskelige Forhold vil have Overbærenhed med, at Finanslovsforslaget er kommet saa sent til dette høje Ting.

Dalsgaard: Finansloven er i særlig Grad det høje Folketings Lov. Dette skyldes først og fremmest Grundlovens Paabud om, at Finansloven først skal forelægges i Folketinget, men det skyldes ogsaa den Tradition, der i Aarenes Løb har udviklet sig for Rigsdagens Behandling af Finansloven. Landstingets Opgave med Hensyn til Finanslovbehandlingen er derved blevet begrænset til nærmest kun at være den at vogte over Finanslovens Renhed, som det er blevet kaldt, vogte over, at der ikke paa Finansloven afgøres Spørgsmaal, som efter Landstingets Opfattelse kun bør afgøres ved særlig Lov, og vogte over, at der ikke paa Finansloven gives større Nybevillinger, som Landstinget finder kun bør gives ved særlig Lov. Thi naar almindelige Lovgivningsspørgsmaal afgøres eller store Nybevillinger gives paa Finansloven, kan Landstinget vanskelig faa givet disse Spørgs-